

ΚΑΝΙΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ. Το γαϊδουράκι της παπαδιάς.

Τα αγαπούσε και τα συμπόναγε πολύ τα ζωντανά η μάνα μου η Βασιλική. Τα πρόσεχε και τα φρόντιζε με περίσσεια φροντίδα, να είναι πάντα ταισμένα και ποτισμένα, καθαρά και περιποιημένα, τα χαιδευε στο λαιμό τους, τους μίλαγε τους φώναζε με το όνομά τους και αυτά την άκουγαν, την καταλάβαιναν. Ο Μάρκος και η Μαρίκα, τα δυο της μουλάρια ήταν για πολλά χρόνια οι αχώριστοι και πιστοί συντροφοί της, τα δεύτερα παιδιά της. Μαζί στο χωράφι, στο αμπέλι, στα γύρω χωριά, προπάντων στο αγαπημένο της Οινοχώρι. Δύο και τρεις φορές τη βδομάδα ανέβαινε από το παλιό μονοπάτι της Παναγίας και γύριζε πίσω από τη σάρα στο Κυριάκι, φορτωμένα πάντα και πανωσάμαρα ένα μεγάλο δεμάτι κλαρί για τα γίδια. Για αυτό τα λυπόταν τα καημένα τα ζώα, τα πόναγε και μοιραζόταν και αυτή το δικό της πόνο με αυτά.

- "Να ξέρες παιδάκι μ' τι κλάμα έχω ρίξει σε αυτό τον ανήφορο" μου λεγε με καημό. Δύσκολες εποχές τότε, αβάσταχτες. Ο Μάρκος και η Μαρίκα την ένοιωθαν, την καταλάβαιναν. Και βέβαια στις γιορτές και τα πανηγύρια τα στόλιζε και τα ομόρφαινε και έστρωνε στο σαμάρι το καλύτερο στρωσίδι που είχε υφάνει στον αργαλειό με τα χέρια της. Αναρωτιόμουν πολλές φορές πού έβρισκε τη δύναμη και το κουράγιο αυτή η γυναίκα, 48 οκαδες όλη κι όλη, όπως έλεγε ο πατέρας μου, να τα σαμαρώσει να τα φορτώσει, δύο μεγαθήρια μουλάρια για το μπόι της. Τα χρόνια όμως πέρασαν, τα δυο της μουλάρια γέρασαν, όπως και η μάνα μου. Στο χωριό δεν υπήρχε πλέον άλλο ζωντανό προ πολλού. Βρήκε όμως τον Ψαρρή, ένα περήφανο και συμπαθητικό άλογο, που το αγάπησε και αυτό πολύ και στο τέλος έμεινε με ένα ταπεινό γαϊδουράκι. Ο πατέρας μου συνεχώς γκρίνιαζε, έβλεπε τη μάνα μου ότι δεν ήταν πλέον σε θέση να κουμαντάρει το ζώο και δοθείσης ευκαιρίας το έδωσε σε κάποιους διερχόμενους. Έσκασε η μάνα μου από τη στεναχώρια της, δεν ησύχαζε, δεν τη χώραγε ο τόπος. Συνεχώς ρωτούσε και εψαχνε να βρει καινούριο γαϊδουράκι. Και εκεί κάτω στα Πουρναρέικα βρήκε ένα αδέσποτο, παρατημένο, κακάσχημο, απροσάρμοστο σε ημιαγρία κατάσταση. Είδε και έπαθε να του βάλει σαμάρι. Και σαν να μην έφτανε αυτό, μία μέρα την έρριξε κάτω. Μαύρισε σα μελάνι το πρόσωπό της και πρήστηκε.

- Τι έπαθες παπαδιά? Τη ρωταγε όλο αγωνία ο πατέρας μου.

- Να παπά μ' παραπάτησα έπεσα και χτύπησα.

- Δεν είναι αυτό χτύπημα από πέσιμο!!!

Το έκρυβε η μάνα μου, δεν αντεχε τη γκρίνια.

- Τι έγινε ρε μάνα, της είπα όταν την είδα.

- Με έρριξε παιδάκι μ' αυτό το πλαντάμ' να χαθεί εδώ που το' μασα.....

Αυτός ήταν ο επίλογος, το τέλος μιας μακροχρόνιας σχέσης, το αντίτιμο της αγάπης της μάνας μου για τα ζώα που είχε μέχρι τα βαθιά της γεράματα. Η τελευταία Ελληνίδα με το γαϊδουράκι, όπως χαρακτηριστικά έλεγε και ο γιατρός της ο Βέλλιος από τα Καστέλλια που την ήξερε καλά ...

Το γαϊδουράκι της παπαδιάς.....